

בשעה

ידיעות קיבוץ הזורע
ט"ו באב תשע"ז (33) 19.8.2016

16 באב

חג האהבה

על ט"ו באב ועל ט' באב מאמר עמ' 3-4

השלישון צה

תמונת השבוע

עצמוני תרבות

חודש אב ומסריו

החינוך המשותף בספרות

עיתון השער

מאסרון אמרע הצרף- צברי פריצה

עצמוניט מהבריאות

השער ככאי ביטוי חסוה

"יומי פומפיי האחרונים" - מאמר מהצל הירוק

הוצעת מרשאה

מי אתה אהרונצ'יק כהן?

קבוצת "שלא" - מסיימי י"ה

מי הכתובתי שאלה ותלוה

הצומה להרשאה

שבת שלום ושבוע טוב

עדכוני תרבות לחודש אוגוסט - ספטמבר

ביום שישי, 19.8.16, בשעה 21.00 (שימו לב לשינוי) נחגוג את הצטרפותם של

מסיימי י"ב אלינו ונמשיך בחגיגת ט"ו באב, בערב קייצי בבית וילפריד.

ביום שבת, 27.8.16 - סיום החופש הגדול - פעילות לילדים על הדשא הגדול בין

השעות 17.30 - 19.30

ביום שישי, 2.9.16 - זנתן ניר וסרטו "אח שלי גיבור" - הקרנה ואח"כ שיחה עם

הבמאי, בשעה 21.00 באולם.

ביום שישי, 9.9.16, בשעה 21.00 במועדון, נפגש עם שושי אופיר - ליצנית

רפואית שתספר על עבודתה בבי"ח פוריה.

בילוי נעים, ענת

...בקייץ הזה תלגשי לבן...

בערב שבת, 19.8.16, נחגוג את
חג האהבה - ט"ו באב,
בערב קייצי של שירי אהבה מכל הזמנים
בביצועים מגוונים, ריקודים ועוד.
לאחר סיום התכנית, כולנו מוזמנים להישאר לבית קפה משודרג שירה בציבור
והמשך המסיבה.

הקהל מתבקש להופיע בלבוס לבן, להפחת האווירה

...אני אגחר כך ואת בי תבחרי וביחד נהייה לרוב...

חודש אב מכיל את "אהבת חינם ואת שנאת חינם"

~~~~~

שני הפכים סוחב על גבו חודש אב, העומד בסימן מזל אריה. באמת צריך אריות כדי לשאת מעמסת דורות שכזו.

היום יום שישי, ט"ו באב, הוא מועד שבמסורת היהודית קרוי יום האהבה. ולהבדיל, ביום השבת שעברה ט' באב לפי המסורת היהודית, מציינים את מועד חורבן בית המקדש הראשון- 586 לפנה"ס, ואת חורבן בית המקדש השני- 70 לספירה, בצום תפילות אבל ומספד.

יום אהבה ושמחה על שום מה?

על פיוס ואהבה בעם ישראל. המשנה מתארת את ט"ו באב בארץ ישראל בימי קדם, כיום שבו היו לובשים בגדי לבן שאולים, והנשים היו יוצאות לרקוד בכרמים לשם שידוכים. תאריך זה נזכר כמיוחד לאור דברי המשנה:

"אמר רבן בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל כחמישה-עשר באב וכיום הכיפורים שבהן בנות ירושלם יוצאין בכלי לבן שאולים, שלא לבייש את מי שאין לו – כל הכלים טעונים טבילה – ובנות ירושלם יוצאות וחולות [=מחוללות] בכרמים. ומה היו אומרות: שא נא עיניך, בחור, וראה מה את בורר לך; אל תיתן עיניך בנוי – תן עיניך במשפחה"

בהמשך מספרים המקורות על דברים טובים שקרו לעם ישראל במועד זה העומדים כולם בטעם של פיוס ואחוה, מעשים טובים התרת איסורים, התחברות חיזוק קשרים והפסק ההרג, הצער והכאב.

"אהבת חינם הוא מושג חדש בעולם המושגים היהודי, הופכי למושג שנאת חינם. את המושג חידש הרב קוק והוא מופיע בספרו "אורות הקודש": "ואם נחרבנו ונחרב העולם עמנו, על ידי שנאת חינם, נשוב להיבנות והעולם עמנו יבנה, על ידי אהבת חינם..." מתוך ויקיפדיה

אז מה עוד נבקש לנו ממך מכורה?

וכדי שלא יהיה לנו חו"ח טוב מדי, ונשב על זרי דפנה, יש מועד אחר הידוע במסורת: ט' באב, שאי אפשר לדלג עליו גם אם פשטנו מעלינו כבר מזמן ומתוך תפיסת עולם חופשית חילונית, כל סממן דתי, והוא, יום חורבן בית המקדש הראשון והשני, כנזכר לעיל.

ולמה אי אפשר להתנער ממנו ולהשאיר אותו רחוק מאיתנו? כי נודף ממנו ריח חזק של אקטואליה. הוא כאן, גם היום גם מחר, לא מרפה. והוא חלק בלתי נפרד מהחברה

הישראלית. ☞

במקורותינו הסיפור המפורסם על קמצא ובר קמצא, הוא סיפורו המכונן של רבי יוחנן (מסכת גיטין פרק ה'), המספר על מה נחרב בית המקדש.

הסיפור מסמל את ההסתאבות החברתית בקרב האומה אשר בניה מפולגים ומסוכסכים בינם לבין עצמם ומביאים על עצמם, ובתוכם, חורבן והרס בגלל שנאת חנם.

הסיפור מתריע ומזהיר מפני פגיעה בזולת, וכשלא פותרים בעיות בדרכי שלום, הנזק וההרס גדל ומתפשט.

כמו כן נרמזת שתיקת החכמים, ראשי הקהילה ומורי הדור, שלא הגיבו ולא ניסו לגשר בין הניצים, מה שהחריף את הרע והנזק שנעשה בקרב ישראל הבא לביטוי בסיפור סימבולי זה, להידרדרות ולשריפת ביתו של בר קמצא. הנה יש לנו מתכון סיפורי מְשָׁלִי המוביל לחורבן.

אחרי 2000 שנות גלות, האם יש איזו תחושת דז'ב וו? או אלו רק הרהורים חולפים ובלתי רלוונטים למאה ה-21? האם החברה הישראלית למודת הסבל והצער, מפיקה לקחים מן העבר? האם הפְּלָגְנוּת, השסעים, הסכסוכים, וערכיה המקדשים עגלי זהב למיניהם, לא מגלגלים עלינו שוב תסריט מוכר? האם בראש מעיינם של המנהיגים, טובת העם והמדינה קודמים תמיד לכסא עליו הם יושבים?

האם לצד הישגים מדהימים, מרשימים ופוטנציאל המוכר ומוערך בעולם כולו, אנחנו, החברה הישראלית, נמצאים במיטבנו חברתית? פוליטית? מדינית?

מי אמר, מי שלא לומד מעברו צפוי לחזור עליו?

לאה

השתקפות החינוך המשותף

בראי הסיפורים בשנות ה-50

ראיון עם שרה מענית

לפני כחודש חזרה שרה מענית מכנס בן 3 ימים שהתקיים ברוד איילנד ארה"ב בו השתתפה ולקחה חלק פעיל. היה זה כנס של איגוד פרופסורים לעברית שהועלו בו נושאים רבים ומגוונים מתחומי-הספרות, המקרא והלשון העברית. דבריה של שרה, עסקו בנושא השתקפות החינוך המשותף בראי הסיפורים בשנות ה-50.

שמחתי לראיין את שרה בנושא זה שלרבים בינינו הוא קרוב ואישי, עם מטען של זיכרונות ומסקנות שונות, הן כבני הקיבוץ והן כדור ההורים של בני קיבוץ. ומאז, שפע רב נכתב בנושא זה. סיפורים ועדויות ומחקרים רבים, כשבמרכז הנושא ובדרך הטבע, אפשר לומר, שכל תקופה מושפעת ומשקפת את פניה של האידיאולוגיה שלה, ומביאה השגות, ונימוקים וביקורת, בספרות, בעדויות ובמחקר.

~~~~~

"כשחיפשתי חומר לדוקטורט", מספרת שרה, "בדקתי את החומר הספרותי שנכתב בשנות ה-50 בביטאוני-הקיבוצים. בשנים אלו לכל תנועה היה כתב עת משלה, שבו פורסמו סקירות ומאמרים והיה גם מדור ספרותי. (חשבתי שאולי, אעשה את הדוקטורט בכיוון זה, והחלטתי שלא זה יהיה נושא העבודה שלי). החומרים הספרותיים שהתוועדתי אליהם ועסקו ב'חינוך המשותף' טלטלו אותי חזק.

נוכחתי לדעת כי הספרות שאמורה למעשה, להיות כלי אישי, אומנותי, ספקני, ביקורתי ורגיש, התערבה והתגייסה למען האידיאולוגיה. ☞

כל הסיפורים בנושא זה, שבהם נתקלתי, המחישו איך הספרות תרמה להחלשת האימהות ולהפנמת תחושתן, כי הן אינן ראויות לגדל את ילדיהן והקיבוץ יעשה את זה טוב יותר מהן. הסיפורים מתארים כיצד האימהות נותבו לוותר על

התערבות בגידול הילדים כדי שיוכלו להתמסר למקום העבודה שלהן. החומר הזה עזר לי להבין, איך הלינה המשותפת, האריכה ימים למרות שהייתה תופעה ייחודית וחריגה ויש כאלה שאומרים גם 'לא טבעית'. הסיפורים היו מכל התנועות הקיבוציות, ולא מצאתי ביניהם הבדל באשר לנושא הנדון.

משתתפי הכנס, היו מרצים מאוניברסיטות בישראל, וכן מרצים לעברית מאוניברסיטאות אמריקאיות.

ההתעניינות בהרצאתי היתה רבה ורבות היו התגובות. חלק מבין המשתתפים היו בעל עבר קיבוצי, מה שעורר אותם מתוך היכרותם את העבר ולאור ניסיונם. לאחר הרצאתי, סיפרה לי אחת המשתתפות בכנס שהוריה, שהיו חברי קיבוץ, עזבו את הקיבוץ לאחר שמנעו מהם לטפל בה בהיותה תינוקת.

אינני רוצה להצטרף לקול הפופולארי "המתקרבן". אישית גדלתי עם תחושה, שדור המייסדים האמין בדרכו והעניק לדור הבנים את החינוך הטוב ביותר האפשרי, כשלנגד עיניהם הרצון ליצור דור של 'יהודים חדשים'.

עיון בספרות הקיבוץ בשנות ה-50 ממחיש את עוצמתו של המכבש האידיאולוגי ועונה (אולי), על השאלה מדוע המגמה נמשכה שנים רבות גם כשאנחנו דור הבנים, "הצברים", המשכנו לגדל את ילדינו במסגרת זו של חינוך משותף עם תפיסותיו הבסיסיות. "☞

יש בוודאי שאלות נוספות רבות ומהותיות בנושא הנדון. להן יש הקרנה והשפעה עד היום, על ההווה, ואולי הנושא נוגע גם לעתיד מבחינות ומהיבטים שונים של מה אדם לוקח איתו מעברו ומה משאיר מאחוריו.

נראה לי שהחומר הזה בכלל, רווי מאד במטענים רגשיים אישיים וקבוצתיים, וכל מי שחוה קיבוץ, יש לו סל ענק משלו, של חוויות והתנסויות, תובנות, דעות ומסקנות, עם גוונים מגוונים על תקופה חשובה ומעצבת של ילדות ונעורים בקיבוץ,

תודה לשרה

ראיינה לאה

עיתון הוא צורך של חברים וצורך של חברה ואין לו תחליף

ישראלה נגרי

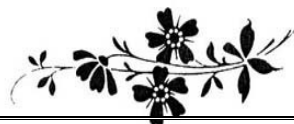
~~~~~  
לפני כשבועיים התפרסם בבשער מאמר "מי צריך עיתון?"  
ואני רוצה להתייחס לנושא הזה.

אני מאלה שמקבלים את בשער במחיר סמלי, קוראת אותו באופן קבוע  
ולומדת דברים חשובים על נושאים שונים בקיבוץ ומחוץ לקיבוץ, וכשמאד  
בוער בעצמותי, אני גם כותבת ומביעה דעתי.

אני אינני היחידה ורבים כמוני זקוקים לעיתון המקומי שלנו.  
וכשעיתונים חדשים יוצאים, אני לומדת מהם על השפעת הדברים שנכתבו,  
על החברים, מה הצליח לגעת באנשים, מהי תגובתם ורצונותיהם מה  
התחדש אצלם. אנשים מחפשים אוזן קשבת לדברים הטובים המתרחשים  
בחייהם ולדברים קשים, אם הם ציבוריים ואם הם פרטיים. והעיתון משמש  
להם כלי והרגשת בית. כך הם מעורבים יותר. דברים כאלה לא מתיישנים.  
לכן לא במקרה העיתון שורד כבר 80 שנה.

והנה אני שומעת מלאה, שבכוונתה לסיים ומיד מצטברת אצלי מועקה.  
לאה עשתה את עבודתה בנאמנות יוצאת דופן במקומותינו.

אם ימצא אדם מתאים שיהיה מוכן לקחת על עצמו את התפקיד החשוב  
הזה, אשמח כמוכן לברכו. העיתון הוא כלי המשרת רבים גם אם לא רבים  
מביאים את כתבותיהם לעיתון. ואני מקווה שיהיה לקיבוץ כוח ורצון לקיים  
את בשער מתוך הבנה ואמונה שהוא מהנכסים שלנו כאן.



## מועדון "אמצע הדרך" – פרידה מתפקיד

לאחר כמעט עשר שנים של תפקיד התנדבותי, בניהול מועדון "אמצע הדרך", החלטתי לסיים. מי שפתחה בפני את ההזדמנות הזו, היתה רכזת התרבות בזמנו, יעל טקטין, שזיהתה את הצורך של מועדון שכזה.

מוסדות הקיבוץ לא היו מעורבים ביוזמה, אך נתנו את ברכת הדרך והקציבו סכום פעוט לנושא זה.

צוות המועדון השתנה והתחלף עד שהתייצב על אילנה חנה, עודדה. אילנה סיימה לפני שנה בצמוד ליציאתה מהעבודה במועדון לחבר, וחנה יצאה גם היא מסיבות בריאות. תודה גדולה לשתיהן.

במשך השנים, השגנו שילוב מוצלח של טיולים נפלאים בהדרכתו של דן אשכרי, לצד פגישות אירוח חברתיות, בשישי בצהרים, כך שבכל חודש התקיים אירוע, למעט חודשי הקיץ החמים ועד אחרי החגים.

ההיענות רבת המשתתפים בכל האירועים, היתה מאד מתגמלת והצדיקה את מאמץ הצוות. בכל טיול עלתה התרוממות רוח ושמחה עם עושר החוויות והחברותיות שהתגלתה תוך כדי, וימים אחרי הטיול, בכל פגישה בשבילי הקיבוץ, דובר וסופר על מה שראינו וחוינו.

בפגישות שישי במועדון, שמנו לנו כמטרה, להזמין בעיקר, אך לא רק, את בני הדור השלישי שלנו, שהפתיעו, הפליאו וריגשו אותנו בסיפור, במצגת, בסרט, על עבודתם, עיסוקיהם, אומנותם, פרויקטים, דוקטורטים בשטחים מגוונים, ולעיתים, אף כאלה שהשתיקה יפה להם, שלולא המועדון, רובנו לא היינו מתוודעים אליהם. כן, יש לנו דור שלישי כישרוני ומוצלח בקיבוץ ומחוצה לו. מישהו אמר משהו על בינוניות?? המפגש היה מלווה בארוחת צהריים וכיבוד. ולא נשכח את תרומתם, מעשה ידיהם של שושי ויוסי, לכל המפגשים: מבחר ליקרים וזיתים כיד המלך.

למה החלטתי לסיים ומה הלאה?

לא "עייפות החומר", גרמה לי להגיע להחלטה, אלא, השינויים בשטח: לפני שנה או יותר, קם "גשר", גוף חדש שרואה עצמו דואג לגיל שלישי-רביעי. כלומר, בדיוק אנחנו. גילאי "אמצע הדרך".

גשר כבר פועל ויוזם, הרצאות, פגישות עם רכזי ענפים, ביקור במקומות עבודה, חוגים ועוד. ראיתי שיש כאן מתכון ברור לעודף, לצפיפות, ואפילו להתנגשות ולכפילות פעילויות. גם בעיות אגו יכולות להיווצר.

לכן החלטתי למסור ל"גשר" את הדגל, ולקוות להתפתחות טובה. ☞

בנושא הטיולים, ידוע שחלק לא קטן מהחברים שמטיילים, עם המועדון שלנו, מטיילים גם במסגרות נוספות באזור כמו "גילאור" "טיולי ציפי", "קתדרה מטיילת", ועוד במסגרות שלא באזורנו. כך שנדמה לי שלא יחסר מבחר למטיילים המושבעים שבינינו.

ההצעה שלי ל"גשר", אותה אמרתי בפגישה עם הצוות: לצאת כ-3 פעמים בשנה, לנסיעות למקומות ואירועים נבחרים, תערוכות, מדופרות, ושוות במוזיאונים באזור, וגם בתל אביב. וכן, פגישה בכפר דרוזי או צ'רקסי, או בדואי, שכוללת אולי גם ארוחה, ביקורים ייעודיים לכל מקום, בו אפשר לראות משהו מיוחד, ללמוד וליהנות. תוכניות כגון אלה, יתאימו גם לאנשים שמתקשים בהליכה, בטיולים, שחלקם הגדול לא נוהגים כבר, גם אם נהגו בעבר, ולכן, לא מגיעים למקומות ואירועים, שראוי ושווה לחוות אותם. ליחד הזה יש גם ערך חברתי ראוי לציון וחשוב. לבסוף אני רוצה להודות לשניים:

א. לדני אשכרי, על טיולים בלתי נשכחים, ויחס אוהד ותומך לאורך כל הדרך, ונמשך לטייל איתך במסגרות האחרות.

ב. לשלמה, מנהל הקהילה, שראה חשיבות גדולה בקיום פעילות "אמצע הדרך", ליווה אותנו מהצד ואף פעם לא הצר את צעדנו, גם אם עברנו את התקציב. תמיד פירגן ועודד במילות תמיכה: "הקיבוץ יכול לספוג את הסכום הזה למען מטרה חברתית ראויה."

ועוד לסיום: אם מישהו יקום וירצה לקחת על עצמו את ארגון הטיולים כמו עד עתה, אדרבא, הסיכום שלי לא צריך להצר את צעדיו. אם לא, ראוי שתקציב "אמצע הדרך", יעבור לרשות "גשר", לפעילויות הבאות. בעיקר מקומות שמחוץ לקיבוץ.

אני מרגישה טוב לסיים עם שני האירועים האחרונים של "אמצע הדרך".

הטיול המעולה והמעשיר לרמת הגולן ב-16.6.22, וגולת הכותרת:

הביקור בכפר חסידים אצל יענקל'ס שטעטל" ב-14.7.16, אירוע שהצליח מעל ומעבר לכל הציפיות וגרם לכולנו, כל משתתפיו, לאהוב עוד יותר את הזרע וגם, אולי, איש את רעהו. וזה המון.

עודדה

18.8.2016



## עדכונים מהבריות

16.8.2016

לכל חברינו ברכת בריאות טובה.

❖ במרפאה **נעמי שורוב** יצאה בשלב זה מהצוות. אנו מקווים לראותה שוב איתנו. אי לכך הצוות הקיים עובד בעומס רב מהרגיל ונעזר חלקית באחיות **לילך** ( שהיא גם אחות טיפת חלב ) ו**שירלי**. נושא כוח האדם במרפאה ייבחן מתוך רצון להתכונן לעתיד ולהמשיך לספק שירותי מרפאה טובים ככל שניתן.

❖ בבית שקמה החלה את עבודתה אחות ראשית חדשה – **מיכל קורץ רוזן** מעין השופט. מיכל הינה אחות וותיקה ומנוסה ביותר העובדת גם בחברת עמל סיעודית ועד לאחרונה ניהלה בית סיעודי. יש למיכל גם קשר משפחתי להזורע – היא גיסתו של **אמיר הרפז**. אנו מאחלים למיכל קליטה מהירה והשתלבות טובה ובטוחים שכך יהיה.



❖ תרומת דם – בשבוע שעבר נערכה התרמת דם בהזורע. הפעם, אולי בשל חופשות הקיץ, היו יחסית פחות תורמים מבעבר ( 46 תורמים ). ראוי לחזור ולציין לטובה את המשפחות המגיעות תמיד בהרכב נכבד. הפעם היו אלה משפחות **זינגר, גיא** – **אלקבץ ושמע – סולומון**.

תודה לכל התורמים.

❖ קלנועיות – בהזורע צי של כ – 50 קלנועיות המתוחזקות היטב ע"י **יוחאי רפאלי**. החברים נהנים מתחזוקה שוטפת, תיקוני דרך, קלנועית חלופית בעת הצורך, הדרכות והכנת הכלים לקיץ וחורף ועוד.

על מנת לשמור על תקינות הקלנועיות ובכדי לשמור על כללי הבטיחות אנו מבקשים להקפיד שרק בעלי הקלנועיות ישתמשו בהן. כעת זו עונת הקיץ, ילדים בחופשה ומשפחות באות לבקר. החברים מתבקשים להקפיד שבעתיים על כך בכדי למנוע אסונות מיותרים.

להשתמע, נחשון



# "בשער" על הכוונת

חנן נגרי

נודע לי שבזמן הקרוב ביותר יתקיים דיון בשיחת זוטא על המשך קיומו של העיתון. לא אתייחס לנוסטלגיה הכרוכה בדבר, הרי שמונים שנות קיום העיתון זה לא דבר של מה בכך-אלא בהכרח קיומו של כלי הביטוי הזה דווקא בימים אלה.

השלטון במדינה החליט להרוס כל מה וכל מי שנראה בעל פוטנציאל להתנגד לדרכו, וכל מה שנראה כשיתופי, כארגון בעל "אג'נדה עצמאית", יהיה זה אפילו במחיר הרס תשתיות כוחה של מדינת ישראל הוא אויב.

ואנחנו עם כל חולשותינו, כנראה לדעת השליטים עומדים בדרכו. ולכן כפי שאמר אי אז האידיאולוג של הימין לגבי הסתדרות העובדים יכן, לשבורי ולדאבון הלב עזרנו לו. כי ראו זה פלא – בינתיים- זה מתייחס רק לגבי הקיבוצים ששינו את עצמם, ולדעת השלטון, הלכו (כלומר הלכנו), רק את מחצית הדרך והם – השליטים- יובילו אותנו לתהום, גם בל כורחנו.

ואלישע שפירא שואל " האם ימי פומפיי האחרונים"? (הזמן הירוק 11 באוגוסט 2016). כי מדובר בשתי גזירות, שמונחתים עלינו, את שיוך הדירות ואת אופן המיסוי. ההסטה נגד הקיבוצים המתמשכת מאז עלית בגין לשלטון על רקע כלכלי, שהוכחה כל פעם כשקרית, לא עוזרת. והפעם זה נעשה בידי שר אוצר הקרוי "חברתי". שתי הגזירות המונחתות עלינו ישימו קץ לגוף החברתי – כמעט היחידי- המוכיח שאפשר גם אחרת.

אין צל של ספק, שהדיונים הפנימיים בתוכנו, יהיו קשים ומרים, בין מצדדי הקיבוץ, אפילו במתכונתו המצומצמת, לבין מצדדי קבלת הדין ההרסני הזה.

ברור שהשלטון הזה מעוניין לשסות אותנו זה בזה, ובנו תלוי איך ננהל את הוויכוח.

עיתון "בשער" שבע הקרבות, ישמש ככלי ביטוי לכל אחד ולכל דבר, אבל בתנאי שהוא יהיה קיים. חיסכון זעיר של מה בכך, לא ישפיע כהוא זה על תקציבנו האישי אבל ישמיט

מידנו כלי חשוב להמשך דרכו של הקיבוץ.

**בשער**



## האם ימי פומפיו האחרונים?

אלישע שפירא

**ה**ימים האחרונים היו עמוסי חדשות על היחסים שבין השליט טונות לקיבוצים. התבשרנו על יוזמת האוצר לשנות באופן חד צדדי ובאמצעות המנגנון של "חוק ההסדרים" את שיטת המיסוי של הקיבוצים, ללא דיון פרלמנטארי סביר וללא כל ניסיון להרבות עם התנועות הקיבוציות. שינוי שמשמעותו הכבדה המרסקת את המשך הערבות ההדדית בקיבוצים. זכינו באישור לשייך דירות על פי מה שנקרא "חלופת האגודה", יחד עם דחיית "חלופת הפיקדון", שמשמעותה ביטול האפשרות להימנע משיוך הדירות והמגרשים בקיבוצים המתחדשים. לכך אפשר להוסיף פרפראות, כמו ההכבדה על תחנות הדלק הפנימיות בקיבוצים, הוצאת השטחים הציבוריים מהמשבצת הקרקעית של הקיבוצים ועוד.

### את רוב הצרות הבאנו על עצמנו

נביאי הקיבוץ הדיפרנציאלי טמנו את ראשם בחול ומיאנו להבין ולומר, לעצמם ולחברי הקיבוצים, כי זה מה שצפוי למי ש"רוצים להיות כמו כולם". מי שרצו לעשות רווחי גדולין על הקרקעות שניתנו לנו כדי לשומרון ולעובדן, מי שרצו להיות בעלי בתים ולהוריש או לממש את הבית למרבה במחיר, מי שרצו לשחוק ול-

קיבוצים באמת, למרות הפיחות שחוללנו במו ידנו במשמעות המורשג, יש לנו על מה להיאבק ויש סיכוי שנצליח, גם אם ארוכה וקשה הדרך. כשותפויות משמעותיות, המושתתות על העקרונות והערכים המשותפים, אנחנו יודעים להציג שורה של טיעונים צורקים ונכונים שאפשר להילחם עליהם ויש סיכוי להצליח. מה שנכון לגבי שותפויות ותאגידיות, מה שנכון לגבי קואופרטיבים בעולם המפותח - קואופרטיבים יצרניים, קואופרטיבים של דיור וקואופרטיבים צרכניים, נכון גם לגבי הקיבוצים מכל הסוגים. האפשרות למי שרוצה להצטרף לקיבוץ ולהיות שותף בנכסיו היצרניים והצרכניים (דירות ומבני ציבור) כרוכה בצדק בתשלום עבור "מניית השותפות". כך גם נכון ומותר לאדם לפרוש מהשותפות (או מהתיים) ולקבל בחזרה את השקעתו הראשונית, או לפחות חלק ממנה. זה המנגנון שמכנים ברשות מקרקעי ישראל בשם הגנאי: "חלופת הפיקדון". עקרונות המיסוי החלים על שותפויות כלכליות של בעלי מקצוע (רופאים, עורכי דין ואחרים) יכולים להיות הבסיס למיסוי הקיבוצי החדש. בנוסף יש להתייחס לעובדה שהשותפות בקיבוץ אינה רק בהכנסות, היא מתקיימת במידה רבה גם בהוצאות, בהינוך, בבריאות, בסיעוד ועוד. עלינו לנהל את המאבק הזה בעיניים פקוחות, להימנע מפיוור אשליות, אך לעשותו בנתישות ומי תוך אמונה בצדקתנו.

מזער את האחריות המשותפת ואת הערבות ההדדית, היו אמורים להבין את המשמעויות וההשלכות של בחירתם. אכירי הקיבוץ הדיפרנציאלי נהגו כמו האיש שנופל מהקומה השלושים ובדרך הוא מדווח לשכנים בקומה העשירית: "בינתיים הכל בסדר". הם חזרו ואמרו לנו שאין מה לדאוג: "עולם כמנהגו ינהג". הם האשימו את מי שראו נכוחה והתריעו על הצפוי, כי הם זורעים פחדים מיותרים. היום ברור יותר מתמיד שזהו המאבק על קיום הקיבוצים. בלשוננו של סבר פלוצקר (ידיעות אחרונות): "המאבק על אורח החיים השני תופי, או מה שיותר ממנו, כנגד המגמה לסיים אחת ולתמיד את הפרק הסוציאליסטי בהתיישבות הישראלית". האיום מרחף מעל ראשי כל הקיבוצים, מכל הסוגים, למרות שעדיין לא נהירות לנו עד סופן משמעויות הגזירות החדשות לגבי הקיבוצים השיתופיים.

### **לא לוותר על המיוחד ולהיאבק בידוד**

היום אין טעם להתחשבן על טעויות העבר, זה לא יעזור לאיש וגם לא למי שירעו, דאו וזהוהירה. היום על כולנו, קיבוצים דיפרנציאליים, קיבוצים שיתופיים וכל מה שביניהם, להבטיח לעצמנו שאנחנו רוצים להמשיך כאמת להיות קיבוצים לדורות. לשמור ולטפח את המפעלים והענפים המשותפים, לשמור ולטפח ערבות הדדית משמעותית ולהגביל את הפערים בין החברים. אם נהיה

מתוך הזמן הירוק  
הביא לדפוס עומרי רפאלי  
11 באוגוסט 2016



### **הודעת המרפאה**

בשבוע של סגירת מערכת החינוך בתאריכים 24-31.8

תעבוד במרפאה אחות אחת בלבד.

שעות הקבלה באותו שבוע:

ימים א' – ה': 7:00 – 8:00, 10:00 – 12:30.

יום ו': 10:00 – 12:00 רק למקרים דחופים.

החברים מתבקשים לגלות הבנה למצב ולהתאזר בסבלנות באותו שבוע.

בתודה,

צוות המרפאה

## מי אתה אהרונצ'יק כהן?

לאחר הקרנת הסרט "צייד המרגלים" ניגשו אלי מספר חברים ושאלו: "מי היה אהרון כהן? למה הועמד לדין? האם בצדק?" החלטתי לכתוב כמה מילים ב"בשער" להשכלת המתעניינים.

את דעתי בדבר אשמתו של אהרון כהן אמרתי בבירור בטלוויזיה. לדעתי אהרון כהן נפל קורבן לעלילה, שמטרתה העיקרית היתה פוליטית: ליצור דה-לגיטימציה לשומר הצעיר, לנגח את מפ"ם. גורלו האישי של אהרונצ'יק היה "תוצר לוואי" למטרה ראשית זו. לא אחזור ולא ארחיב בנושא כאן. אספר על האיש.

אהרון כהן נולד ברומניה ב 1910. הוא עלה לארץ ב- 1929, היה חבר שער העמקים כל חייו, עד יום מותו ב 1980. הוא היה מזרחן בעל שם עולמי, מחברם של 16 ספרים, מהם 2 בערבית ו- 2 בידיש. אלה עסקו ברובם בעולם הערבי ובהיבטים שונים של הקשר בינם לבינינו. ספרו הגדול "ישראל והעולם הערבי" יצא לאור בלונדון וניו יורק, בבתי הוצאה מכובדים, ובמהדורה מקוצרת בבוסטון. הוא ידע 5 שפות, (גם רומנית ורוסית). את השכלתו רכש בעצמו, כאוטודידקט.

היתה לו מחלוקת רעיונית עמוקה עם חברנו אליעזר בארי והאהבה לא שרתה ביניהם. היתה לו אישיות מרתקת וכובשת. אם כי הוא מאוד כעס עלי אישית, כי התפקחתי מהערצתי לבריה"מ לפניו ונתתי ביטוי פומבי למחלוקת שלנו, מעולם לא הפסקתי להעריך את חוכמתו, דייקנותו, (שהייקים יכלו להתקנא בו), את כושר עבודתו הבלתי מוגבל ואת היושרה שלו. להדגמת הדייקנות וכושר העבודה אביא שני סיפורים אישיים.

סיפור ראשון: ערב אחד הוא ניגש אלי בחדר האוכל ושאל: "שמעון, מה השעה?" עניתי לו "שבע" הוא ביקש "תסתכל יותר טוב" הסתכלתי ועניתי: "שבע ושתי דקות". אז הוא הוציא את היומן השנתי הזעיר שלו (היו לו 22 שכאלה והוא שמר עליהם כל השנים), הראה לי כי קבע להיפגש עם יעקוב בשעה שבע, ואמר לי "כשתראה אותו תגיד לו שחיכיתי שתי דקות" – והלך...

סיפור שני: הגרעין שלנו, שאהרונצ'יק היה מדריכו, חולק בתקופה שלפני הגיוס לשניים: מחציתנו עבדנו בשער העמקים, ואילו החצי השני עבד בקיבוץ ספיח (היום בית קמה). דין תנועה אכזרי. לשני חלקי הגרעין יום לימודים שבועי.

אהרונצ'יק היה לא רק מדריכנו החברתי הנערץ, אלא גם מורה במשרה מלאה. לימד אותנו תולדות הציונות, תולדות תנועת העבודה, כלכלת מצרים (אורך חיים ממוצא בימים ההם 27 שנים) ועוד ועוד. ☞

ממנו למדתי על המנדאט הבריטי, שפלמר הוא לא רק ככר בחיפה. למדנו על הסכם סייקס-פיקו ופרסומו ע"י טרוצקי, על מכתבי מק-מאהון, על גלאב פחה והלגיון הערבי. הוא הרחיב את עולמנו, את השכלתנו, ועשה זאת במסירות אין קץ. לא פעם קרה שהוא השתתף בישיבת מזכירות הגרעין בשער העמקים, סיים בתשע בערב, יצא לכביש ונסע בלילה, בטרמפים, עד בית קמה (בימים ההם לא היתה אופציה אחרת). הגיע מתי שהגיע, ישן כמה שישן, ובשמונה בבוקר נכנס לכיתה בבית קמה ולימד אותנו עד הצהריים. לא פלא שהערצנו אותו. יהי זכרו ברוך. שמעון שתיל

~~~~~

קצת על מסיימי י"ב קבוצת "פטל"

בני קבוצת "פטל" סיימו השנה את כל מסגרות החינוך מילדות צעירה ביותר ועד לגיל הנעורים התוססים ופונים, כל אחד, למסלול משלו.

שקמה אלישב: סיימה את תיכון מגידו בו למדה מקצועות מורחבים קולנוע ומחשבת ישראל. בקבוץ עבדה בחינוך בגנים הצעירים. יוצאת לשנת שירות במדרשת נטור, מכינה מעורבת לדתיים וחילוניים.

שחף שמע: בתיכון מגידו סיימה י"ב בהרחבת מקצועות פסיכולוגיה וסוציולוגיה ובילוגיה. בקבוץ עבדה במרחב הבוגר ולאחרונה עבדה במלצרות. בעוד שבועיים מתחילה שנת שירות מטעם הסוכנות היהודית בוונקובר שבקנדה.

הלית קובלינסקי: למדה בתיכון מגידו והמקצוע המורחב שלה היה כלבנות. בקבוץ עבדה במרחב הצעיר ומתכוננת לגיוס לצה"ל כשהכיוון הוא להשתמש בכישוריה בתחום הכלבנות בחיל האוויר.

יובל זינגר: את תיכון מגידו סיימה עם מקצוע מורחב כלבנות. עבדה בגן שקד. מתוכננת להתגייס לצבא בסוף אוקטובר וכעת מחכה לשיבוצה בצה"ל.

גבי שחורי: בבית ספר מגידו למדה את המקצועות המורחבים מחשבת ישראל וקולנוע. בקיבוץ ניתן היה לראותה עובדת בכלבו. מתגייסת לצה"ל בדצמבר ומקווה להגיע לחיל האוויר.

טלי כהן: סיימה את תיכון מגידו עם מקצוע מורחב עיצוב גרפי. מתכוונת לצאת לשנת שירות לאומי.

מירב קובלינסקי: את בית ספר מגידו סיימה בהרחבת המקצועות עיצוב גרפי ומחול, בשני המקצועות נבחנה עיוני ומעשי. עבדה בקבוץ בחינוך בגנים ומתכוונת לגיוס לצבא.

עידן כפרי: סיימה י"ב כיתות במגידו עם מקצוע מורחב עיצוב גרפי. עבדה בענפים שושנות מים ובכלבו ומתעתדת להתגייס לצבא במרץ. ☞

 שחר קטן : את בית ספר תיכון סיימה בפנימיית יאס"א בירושלים, המקצועות המורחבים שלמדה היו פיזיקה ערבית והיסטוריה. עובדת בשושנות ובינואר תתגייס לצה"ל ותהיה מראיינת פסיכוכנית.

 עפר נאור הרפז : סיימה את לימודיה בתיכון מגידו עם מקצוע מורחב גיאוגרפיה. כבר חיילת ותיקה המגוייסת מזה 3 שבועות.

 שחר גרופר : הצטרפה לקבוצת פטל בשנה האחרונה כשבאה עם אמה, תמי, זוגתו של דני אשכרי. סיימה את לימודיה בבית ספר תיכון ויצ"ו נהלל. המקצועות המורחבים שלמדה הם תקשורת ומנהיגות וכבר החלה את שנת השירות לפני שבועיים בפנימיית נירים שבבוסתן הגליל.

 עדי צור : למדה בתיכון מגידו, כשהמקצוע המרחב שלה היה כלבנות. עבדה במשחקיה שבשלוש המשאלות ומתגייסת לצה"ל ל - 8200.

 תמר ריילינגר : סיימה את לימודיה כשהמקצוע המורחב שלה היה גיאוגרפיה. בקבוץ עבדה ברפת ומתכוננת להתגייס לצבא בדצמבר.

 רון שטרית : סיימה י"ב שנות לימוד, עבדה בקיבוץ במדגה ובכלבו ואת המסלול הצבאי תחל בדצמבר.

 שירה שפייר : את תיכון מגידו סיימה בהרחבת המקצועות מחשבת ישראל וכימיה, עבדה בקבוץ בכלבו ובמדגה ומתכוננת להתגייס לצבא.

 בני שמע : סיים את לימודיו במגידו בהרחבת המקצועות חינוך גופני וגיאוגרפיה. בזמנו הפנוי עסק בהדרכה בשומר הצעיר והיה פעיל בצוות הגברה ותאורה ברעות וגם בהזרוע. מתכונן לגיוס בדצמבר.

 זיו האקט : את מגידו סיים עם הרחבה במקצוע גיאוגרפיה. בקבוץ עבד במדגה, היה פעיל בצוות תאורה והגברה ברעות ובערבי חג בהזרוע. מתכונן לגיוס לצבא כשהכיוון המתוכנן הוא חיל הים.

 אורן זינגר : סיים את לימודיו במגידו עם מקצוע מורחב בתיב"ס. עובד בשלחין והיה פעיל בצוות הגברה ותאורה ברעות וגם בהזרוע, בערבי קבוץ וחגים, ליד טיבי עם חבריו זיו ובני. מתעתד להתגייס לחיל האוויר למסלול של עתודה במכטרוניקה.

 לכל בני וננות קבוצת
מאחלים לכם הרבה צניין והצלחה במסלול חייכם החדש.
נצלו את כישוריכם, אותם רכשתם עם השנים לפטותכם, לפטות
התקדמותכם ולפטות המצרכות בהם תשתלבו.
דוד בר און
הפט וצדק הצעירים

מי הכתובת, למי לפנות?

זה זמן רב נמצאת ליד דלתי חתולה לבנה שחורה, לא שלי, הגורמת לי למטרד הולך וגדל. היות ויש לי שני חתולים משלי ולא מוניתי לדאוג לכל חתולי הקיבוץ, אני מוצאת את עצמי יום יום בבעיה בלתי פתירה ומציקה ביותר. לזכותו של התברואן איתי, יאמר, שאכן ניסה והשתדל לעזור בנושא ולמרות שכך, לא באה לי ישועה והבעיה לא נפתרה, מציקה ומטרידה ביותר עם כל פתיחת דלת ועם אותה חתולה.

אחרי שסבלנותו של התברואן פקעה וזכיתי לקיטון של רותחין, ו"אני לא מתעסק עם חתולים", נשארתי ללא מענה וכתובת כשהבעיה מונחת לפתחי כל יום ולאורך כל היום. מי מוכן ויכול להושיע?

* אני מבקשת לציין שאיתי התנצל על התפרצותו, אבל פתרון עדיין לא ניראה באופן. ישראלה נגרי

תגובתו של איתי

אסור לי לטפל בחתולים בקיבוץ. הפניה של ישראלה הופנתה על ידי ללכוד חתולים של המועצה והוא משתהה בהגעתו. אני משתדל שיגיע.

איתי מיכאלי

מרכז גש"ר מזמין:

חברי גש"ר ומעוניינים נוספים מוזמנים להרצאה בנושא: תקשורת וסיקור משפט אולמרט – מאחורי הקלעים.

מפגש עם הכתב המשפטי של עיתון גלובס

חן מענית

מועד ומקום: יום ה' 25.8.2016 שעה: 20:30 במועד

להתראות, צוות גש"ר